2

Královny trapasů se sešly na oběd v naší tajné šatně. Pořád mě překvapuje, že o tomhle místě za tělocvičnou nikdo jiný neví. Sice je to jenom šatna, ale obrovská.

V naší škole si můžeme vybrat, kde a jak strávíme volnou hodinu. Ne všichni obědvají v jídelně, můžeme jít i do různých učeben, kde učitelé vedou volitelné předměty nebo pomáhají s úkoly. Díky tomu není vůbec těžké vytratit se do naší tajné šatny.

Chodíme sem už od začátku školního roku, kdy jsme tohle místo náhodou objevily. Dnes šatna vypadala trochu jinak. Stěny zdobila záplava oranžových, červených a žlutých listů. „Kdo to tady rozvěsil?“ zeptala jsem se hned u vstupu. Dveře byly

zapřené učebnicí. Zjistily jsme, že když je necháme pootevřené, uslyšíme zvonění.

Ryan stydlivě zvedla ruku. „To já,“ špitla. „Napadlo mě, že bychom se mohly trochu naladit na podzim.“

Rozhlédla jsem se po šatně a musela jsem uznat, že se jí vážně podařilo ten prostor zútulnit. Minulý týden ze stropu rozvěsila světýlka. „Máš bezva nápady,“ pochválila jsem ji, usadila se na lavičku a otevřela svačinovou krabičku. „Já fakt nevím, co na té výtvarce budu dělat.“ O svém novém kroužku jsem si jim postěžovala už ráno.

Ryan došla ke mně a ukradla mi z krabičky jednu borůvku. „Co je na výtvarce tak zlého?“ zeptala se. „Zní to jako vážně zábavný kroužek. Kdybych nemusela v úterý hlídat, taky bych se zapsala.“ Pak se vrátila zpátky na své místo.

„Je to ve stejný čas jako kvízový pohár!“ posteskla jsem si.

Jojo napřáhla ruku. „Ukaž mi svůj diář.“

„Proč?“ Přimhouřila jsem oči na její prsty upatlané od burákového másla.

„Vím, že si všechno pečlivě plánuješ,“ odpověděla Jojo. „Chci se podívat.“

Podala jsem jí ubrousek a dohlížela na to, jak si utírá ruce. Jakmile buráková hrozba pominula, sáhla